Κυριακή Β' Ματθαίου: Η κλήση των αποστόλων (Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 8 Ιουνίου, 2018

(Ματθ. δ' 18-23)

Γιατί οι άνθρωποι είναι πάντα τόσο βιαστικοί σήμερα; Για να δουν όσο γίνεται πιο γρήγορα την επιτυχία των προσπαθειών τους. Κι **η επιτυχία έρχεται και παρέρχεται, αφήνοντας πίσω της κάποια ίχνη λύπης.**

Γιατί οι γιοι των ανθρώπων είναι τόσο βιαστικοί σήμερα; Για να δρέψουν τους καρπούς των αγώνων τους το συντομότερο δυνατό. Κι **οι καρποί έρχονται και παρέρχονται, αφήνοντας πίσω τους τα ίχνη κάποιας πικρίας.**

Όταν έρχεται ο θάνατος, οι σημερινοί άνθρωποι πεθαίνουν βλέποντας τον εαυτό τους στο παρελθόν. Βλέπουν τις επιτυχίες τους που έχουν ξεχαστεί, τους θερισμένους καρπούς που έχουν σαπίσει. Με το δικό τους θάνατο, χάνονται και τα τελευταία ίχνη των προσπαθειών και των καρπών τους. Εκείνοι που έρχονται μετά απ' αυτούς σπέρνουν με την ίδια βιασύνη, θερίζουν τους καρπούς, τους τρώνε κι **έπειτα φεύγουν γυμνοί και άδειοι απ' αυτόν τον κόσμο.**

Οι άνθρωποι έτσι εξελίσσονται. Δε γίνεται το ίδιο όμως με το Θεό. Οι άνθρωποι παρατηρούν πώς αντιμετωπίζουν τα πράγματα οι ίδιοι και πώς τ' αντιμετωπίζει ο Θεός και λένε: **Οι μύλοι του Θεού αλέθουν αργά, αλλ' αλέθουν πολύ καλά**.

Ο Θεός ίσως αργεί στη μια γενιά, αλλά δεν αργεί σ' όλο το φάσμα των γενεών. Συχνά σπείρει στη μια γενιά και θερίζει στην άλλη. Έτσι η πρώτη γενιά (τότε που σπέρνει ο Θεός) λέει πως ο Θεός είναι αργός. Η άλλη γενιά, τότε που θερίζει ο Θεός, λέει πως είναι ταχύς. Στις δικές μας, τις ανθρώπινες ενασχολήσεις, κάθε θερισμός δεν είναι πιο γρήγορος από το όργωμα, τη σπορά, το ξεχορτάριασμα και την ανιαρή περίοδο αναμονής της ωρίμανσης του καρπού; Ο Θεός όμως δεν είναι ούτε αργός ούτε γρήγορος. **Έχει το ρυθμό Του** και δεν τον εγκαταλείπει. Το μυρμήγκι βλέπει μόνο τη μυρμηγκοφωλιά του. Ο αγρότης όμως παρατηρεί όλον τον αγρό.

Αν ο Χριστός ενεργούσε σύμφωνα με τον τρόπο των ανθρώπων, δε θα είχε διαλέξει για αποστόλους Του δώδεκα ψαράδες, αλλά μάλλον δώδεκα βασιλιάδες της γης. Αν ήθελε νά 'χει άμεση επιτυχία στο έργο Του και να δρέψει τους καρπούς των αγώνων Του, με την ακατανίκητη δύναμή Του θα είχε διαλέξει δώδεκα από τους πιο δυνατούς

βασιλιάδες του κόσμου για να τους κάνει οπαδούς και αποστόλους Του. Σκέψου απλά πώς θα μπορούσε αμέσως ο Χριστός, σε μια στιγμή, να γίνει γνωστός σ' ολόκληρο τον κόσμο· πόσο γρήγορα θα διαδίδονταν τότε η διδασκαλία Του! Πώς θα εξαφανίζονταν τα είδωλα εν ριπή οφθαλμού μ' ένα αυτοκρατορικό διάταγμα! Πώς θα μετατρέπονταν όλοι οι ειδωλολατρικοί ναοί σε χριστιανικούς! Πώς θα σταματούσαν αμέσως οι θυσίες ζώων στους θεούς και τους καπνούς από τις θυσίες θ' αντικαθιστούσαν τα θυμιάματα! Σκέψου πόσο εύκολα η Εκκλησία του ενός Θεού θα είχε ιδρυθεί, για την εξυπηρέτηση ολόκληρης της ανθρωπότητας! Ο Χριστός, χωρίς να χρειαζόταν να υποφέρει και να πάθει, θα καταλάμβανε τον πρώτο και μοναδικό αυτοκρατορικό θρόνο κι από κει θα κυβερνούσε όλους τους λαούς της γης, ολόκληρο τον κόσμο από ανατολή σε δύση κι από βορρά ως το νότο, με αντιπροσώπους Του τους δώδεκα υποτελείς βασιλιάδες. Χωρίς να χρειαστεί να πάθει, οι σκληροτράχηλοι Ιουδαίοι θα αναγνώριζαν το Χριστό ως βασιλιά και τον αναμενόμενο Μεσσία και θα τον προσκυνούσαν.

Στοχάσου τελικά πόσα πράγματα θα μπορούσαν να γίνουν από έναν τέτοιο επίγειο βασιλιά και μάλιστα σύντομα, με τη δύναμη και την ευφυΐα ενός μόνο ανθρώπου! Τ' αποτελέσματα θα ήταν τα ίδια με όσα είχαν πραγματοποιήσει όλες μαζί οι βασιλείες, πριν αλλά και μετά το Χριστό. Θά 'χαν φτάσει κι αυτά σ' ένα τέλος, μαζί με τους ιδρυτές τους. Ο κόσμος θα ξαναγύριζε εκεί που ήταν και πριν. Πιο γραφικά ακόμα, θα ήταν σα νά 'χε ξεριζώσει κάποιος γίγαντας μια πανύψηλη δρυ από το δάσος και την είχε ξαναφυτέψει σε μια πεδιάδα. Όσο διάστημα ο γίγαντας στεκόταν δίπλα στο δέντρο και το κρατούσε όρθιο με το δυνατό του χέρι, η δρυς θα στεκόταν όρθια. Με το που θ' απομακρυνόταν ο γίγαντας όμως, ο άνεμος που θα φυσούσε θα την ξερίζωνε και θα την έριχνε κάτω. Οι άνθρωποι θα μαζεύονταν γύρω από την πεσμένη δρυ και θα θαύμαζαν πώς ένα τόσο δυνατό δέντρο έπεσε με το πρώτο φύσημα του ανέμου, ενώ οι αργοανάπτυκτες φουντουκιές δίπλα τους αντιστέκονταν στον άνεμο και στέκονταν όρθιες. Οι άνθρωποι θα κουνούσαν το κεφάλι τους και θά 'λεγαν: «Είναι αλήθεια πως οι χαμηλές φουντουκιές φυτεύονται με σπόρο κι αναπτύσσονται αργά, αλλ' αντιστέκονται σθεναρά κι αντιμετωπίζουν πιο εύκολα τον άνεμο από την πανύψηλη δρυ που τη μεταφύτεψε ένας γίγαντας κι έπειτα την εγκατέλειψε. Όσο πιο βαθιά βρίσκονται στο έδαφος οι ρίζες του δέντρου, τόσο πιο δυνατό και πιο ανθεκτικό θα γίνει.

Πόσο σοφό ήταν το να ξεκινήσει από τα χαμηλά ο Κύριος κι όχι από την κορυφή. Πόσο σοφό ήταν ν' αρχίσει την οικοδομή της βασιλείας Του όχι με βασιλείς, αλλά με ψαράδες. Πόσο καλό, πόσο σωτήριο ήταν για μας, που ζούμε δυο χιλιάδες χρόνια από τη γέννησή Του, το ότι **δεν απέβλεψε στην τελική επιτυχία του έργου Του, ούτε και στο να θερίσει τους καρπούς των αγώνων Του όσο ζούσε**. Δεν ήθελε, όπως ο γίγαντας, να μεταφυτέψει μεμιάς το τεράστιο δέντρο, αλλά σαν απλός αγρότης να θάψει το σπόρο του δέντρου βαθιά μέσα στη γη κι έπειτα να πάει στο σπίτι του. Κι αυτό έκανε. Ο Κύριος έθαψε το

σπόρο του Δέντρου της Ζωής όχι μόνο στο βάθος της καρδιάς των απλών Γαλιλαίων ψαράδων, αλλά και στο βάθος της ίδιας της κόλασης. Έπειτα συνέχισε την πορεία Του. Και το δέντρο αναπτυσσόταν αργά, πολύ αργά. Άνεμοι ισχυροί φύσηξαν πάνω του σε μια προσπάθεια να το ξεριζώσουν, μα δεν το κατόρθωσαν. Οι εχθροί έκοψαν το δέντρο, το έριξαν κάτω, μα οι ρίζες του πέταξαν πολλούς καινούργιους βλαστούς. Όσο εκείνοι το πελέκιζαν, τόσο πιο γρήγορα αναπτυσσόταν. Οι ορδές του εχθρού έσκαψαν στη γη, πιο βαθιά κι από τις κατακόμβες για να το ξεριζώσουν. Όσο όμως εκείνοι προσπαθούσαν, τόσο οι ρίζες αντιστέκονταν, τόσο οι καινούργιοι βλαστοί μεγάλωναν κι άλλοι φύτρωναν από την αρχή και πύκνωναν. Έτσι το δέντρο του Χριστού, που φυτεύτηκε με του Θεού τον τρόπο κι όχι του ανθρώπου,**εξακολουθεί ν' ανθίζει ως σήμερα, δυο χιλιάδες χρόνια αργότερα, παράγει καρπούς γλυκούς για ανθρώπους και αγγέλους και λάμπει από φρεσκάδα και κάλλος, σα νά 'χε φυτευτεί μια γενιά νωρίτερα**.

Αν ο Κύριος είχε ενεργήσει όπως οι άνθρωποι, είναι αλήθεια πως **θα τον είχαν δοξάσει πολύ νωρίτερα οι άνθρωποι, εμείς όμως δε θα είχαμε σωθεί.** Δεν τον ενδιέφερε η δόξα των ανθρώπων, ο ήχος των ποιμενικών αυλών, που σήμερα ακούγονται κι αύριο ρίχνονται στη φωτιά. **Εκείνο που τον ενδιέφερε ήταν η σωτηρία των ανθρώπων**. Δεν ήρθε στους ανθρώπους όπως κάνει κάποιος γίγαντας σε τσίρκο, για να δείξει τη δύναμη και τις ικανότητές του, ν' απολαύσει το χειροκρότημα των θεατών. **Ήρθε σαν φίλος σ' εμάς, σαν γιατρός σε θεραπευτήριο για να μας επισκεφτεί, να συνομιλήσει με τον καθένα μας και να μας προσφέρει συμβουλές και θεραπεία** . Είναι επομένως πολύ καλό για όλη την ανθρωπότητα, από τότε που ξεκίνησε ο κόσμος ως τη συντέλεια, το γεγονός ότι ο Κύριος ενήργησε με θεϊκό τρόπο. Διάλεξε για αποστόλους Του όχι δώδεκα τρανούς βασιλιάδες, μα δώδεκα άσημους ψαράδες. **Στο σημερινό ευαγγέλιο μαθαίνουμε με ποιό τρόπο τους διάλεξε.**

***

«*Περιπατών δε (ο Ιησούς) παρά την θάλασσαν της Γαλιλαίας είδε δύο αδελφούς, Σίμωνα τον λεγόμενον Πέτρον και Ανδρέαν τον αδελφόν αυτού, βάλλοντας αμφίβληστρον εις την θάλασσαν· ήσαν γαρ αλιείς*» (Ματθ. δ' 4). **Από πού ήρθε ο Ιησούς στη θάλασσα της Γαλιλαίας;** Αυτό ο ευαγγελιστής μας το λέει στην προηγούμενη ευαγγελική περικοπή. Όταν ακούσε πως φυλάκισαν τον Ιωάννη το Βαπτιστή, έφυγε από την Ιουδαία και πήγε στη Γαλιλαία, στην περιφρονημένη αυτή περιοχή της Ισραηλιτικής γης. Προέβλεπε το μαρτυρικό θάνατο του μεγάλου στρατιώτη Του, του Προδρόμου. Έτσι φάνηκε σα να υποχώρησε, στην ουσία όμως **πήγε να προετοιμαστεί για να νικήσει τους εχθρούς Του**.

Όσο διάστημα βρισκόταν στη Γαλιλαία τώρα, δεν ήταν φυσικό να μείνει στη Ναζαρέτ, όπου είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της επίγειας ζωής Του; Μα ποιος

προφήτης είναι αποδεκτός στη δική του πατρίδα; Στη Ναζαρέτ βρισκόταν, όταν οι συμπατριώτες Του θέλησαν να τον γκρεμίσουν από το χείλος κάποιου βράχου. Για ν' αποφύγει άλλη μια φορά την προσωρινή κακία των ανθρώπων, εγκαταστάθηκε τελικά δίπλα στη θάλασσα της Γαλιλαίας, στα όρια των φυλών Ζαβουλών και Νεφθαλείμ. Εκεί ζούσαν οι πιο περιθωριακοί και περιφρονημένοι άνθρωποι, «*εν σκότει, εν χώρα και σκιά θανάτου*» (βλ. Ησ. θ' 2). Σ' αυτό το πυκνό σκοτάδι έμελλε να θάψει το σπόρο του καρποφόρου δέντρου του ευαγγελίου Του.

Ο ευαγγελιστής Ιωάννης γράφει πως ο πρώτος που κάλεσε ο Κύριος ήταν ο Ανδρέας, στην Ιουδαία. Ο Ανδρέας ήταν πριν μαθητής του Ιωάννη του Βαπτιστή. Όταν όμως ο Ιωάννης έδειξε το Χριστό και είπε πως Εκείνος ήταν ανώτερός του, ο Ανδρέας άφησε το δάσκαλό του και ακολούθησε το Χριστό. Αμέσως μετά απ' αυτό ο Ανδρέας βρήκε τον αδερφό του Σίμωνα και του είπε: «*ευρήκαμεν τον Μεσσίαν· ο έστι μεθερμηνευόμενον Χριστός· και ήγαγεν αυτόν προς τον Ιησούν*» (Ιωάν, α' 42-43). Τότε ήταν που ο Χριστός έδωσε στο Σίμωνα το όνομα «Πέτρος», που σημαίνει τη σταθερή πέτρα της πίστης.

Δεν υπάρχει κάποια αντίφαση ανάμεσα σ' αυτά που γράφει ο ευαγγελιστής Ιωάννης εδώ καί σ' εκείνα που αναφέρει ο Ματθαίος στο σημερινό ευαγγέλιο, ότι ο Κύριος κάλεσε τα δυο αδέρφια στη θάλασσα της Γαλιλαίας; Σύμφωνα με το ευαγγέλιο του Ιωάννη, πρώτος ακολούθησε το Χριστό ο Ανδρέας κι έπειτα ο Πέτρος. Στο ευαγγέλιο του Ματθαίου βλέπουμε πως ο Χριστός τους βρήκε και τους κάλεσε μαζί. Αναφέρει μάλιστα πρώτα τον Πέτρο κι έπειτα τον Ανδρέα. **Αυτή δεν είναι μια φανερή αντίφαση;** Όχι, καθόλου. Όπως γράφει ο **άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος**, εδώ περιγράφονται δυο χωριστά γεγονότα. Το ένα έλαβε χώρα στην Ιουδαία, όταν ο Βαπτιστής ήταν ακόμα ελεύθερος, και το άλλο στη Γαλιλαία, αργότερα, όταν ο Βαπτιστής είχε ήδη φυλακιστεί κι ο Κύριος ζούσε πια στην Καπερναούμ, στα παράλια της θάλασσας της Γαλιλαίας. Ο Ιωάννης περιγράφει την προηγούμενη συνάντηση του Χριστού με τον Πέτρο και τον Ανδρέα, ο Ματθαίος τη μεταγενέστερη. Αυτό φαίνεται καθαρά από το γεγονός ότι ο Ματθαίος μιλάει για το «Σίμωνα τον λεγόμενον Πέτρον», που σημαίνει πως ο Σίμων είχε πάρει ήδη το όνομα «Πέτρος» από τον Κύριο. Η προηγούμενη συνάντηση, η πρώτη που είχε ο Πέτρος με το Χριστό, έγινε στην Ιουδαία, τότε που ο Ανδρέας τον έφερε στο Χριστό. Την πρώτη συνάντηση την περιγράφει ο Ιωάννης: «*Και ήγαγεν αυτόν (ο Ανδρέας) προς τον Ιησούν. εμβλέψας αυτώ ο Ιησούς είπε· συ ει Σίμων ο υιός Ιωνά, συ κληθήση Κηφάς, ο ερμηνεύεται Πέτρος*» (Ιωάν. α 43).

Ο ευαγγελιστής Ματθαίος το γνώριζε αυτό και τώρα περιγράφει την επόμενη συνάντηση που είχαν τα παιδιά του Ιωνά με τον Κύριο, γι' αυτό και μιλάει για «*Σίμωνα τον λεγόμενον Πέτρον*». Αναφέρει πρώτα τον Πέτρο κι υστέρα τον Ανδρέα, επειδή ο Πέτρος ήταν πιο ζωηρός χαρακτήρας από τον αδερφό του κι έκανε από την αρχή μεγαλύτερη εντύπωση. Το ότι ο Ιωάννης κι ο Ματθαίος περιγράφουν δύο

περιστατικά, είναι πεντακάθαρο σ' όποιον διαβάσει και τα δύο ευαγγέλια. Ενώ ο Ματθαίος περιγράφει την οριστική κλήση του Πέτρου και του Ανδρέα να γίνουν μαθητές, ο Ιωάννης περιγράφει ένα άλλο περιστατικό, όταν τα δυο αδέρφια συνάντησαν το Χριστό τότε που ο Πρόδρομος είπε: «*Ίδε ο αμνός του Θεού!*». Συνάγεται καθαρά πως μετά την πρώτη αυτή συνάντηση χωρίστηκαν από το Χριστό κι αργότερα πήγαν στη Γαλιλαία, όπου ο
Κύριος τους συνάντησε την ώρα που επιδίδονταν στο έργο τους, του ψαρά.

«*Και λέγει αυτοίς· δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων. οι δε ευθέως αφέντες τα δίκτυα ηκολούθησαν αυτώ*» (Ματθ. δ' 19-20). Ο Κύριος γνώριζε την καρδιά τους. Οι ψαράδες αυτοί είχαν μια παιδιάστικη πίστη στο Θεό, υπάκουγαν στο λόγο Του. Δεν είχαν συνηθίσει να εξουσιάζουν και να δίνουν εντολές, μα να εργάζονται απλά και να υπακούν. Η ταπείνωση κι η υπακοή στο θέλημα του Θεού γέμιζε την καρδιά τους. Μπορεί να ήταν απλοϊκοί ψαράδες, αλλά οι ψυχές τους διψούσαν και πεινούσαν για αλήθεια και δικαιοσύνη. Ο Ανδρέας είχε ήδη εγκαταλείψει μια φορά τα δίχτυα του, για ν' ακολουθήσει ως μαθητής τον Ιωάννη τον Πρόδρομο. Μόλις ο Ιωάννης έδειξε τον Ιησού και είπε πως Εκείνος ήταν ανώτερός του, ο Ανδρέας άφησε τον Ιωάννη κι ακολούθησε το Χριστό. Ήταν κι οι δυο τους φλογερές ψυχές, που αναζητούσαν με αγωνία τη δικαιοσύνη του Θεού και τη βασιλεία Του. Γι' αυτό κι ο Χριστός απευθύνθηκε σ' αυτούς αυθεντικά, με εξουσία: «*Ακολούθει μοι!*»

Έτσι ενεργεί με όλους μας ο Θεός. Δε θα μας πιέσει ν' ακολουθήσουμε το δρόμο Του. Μας αφήνει να διαλέξουμε το δρόμο της σωτηρίας ή της απώλειάς μας ελεύθερα, σύμφωνα με τη δική μας αντίληψη. Όταν όμως ο καρδιογνώστης Θεός μεριμνά για να βάλει τις καρδιές μας στο σωστό δρόμο, στο δρόμο της σωτηρίας, τότε μας έλκει σταθερά προς αυτόν το δρόμο. Όταν βλέπει πως η καρδιά μας έχει στραφεί ολότελα προς το δρόμο της κακίας και της απώλειας, τότε μας αφήνει ο Θεός και πέφτουμε στη δυναστεία του σατανά. Αυτό έγινε στην περίπτωση του προδότη Ιούδα. Όταν η καρδιά του στράφηκε εξ ολοκλήρου προς το πονηρό και διάλεξε ν' ακολουθήσει το σκοτεινό δρόμο της απώλειας, ο Χριστός δεν προσπάθησε περισσότερο να τον γυρίσει πίσω. Αντίθετα, σαν είδε πως ο σατανάς είχε μπει πια στον Ιούδα, του είπε: «*Ο ποιείς, ποίησον τάχιον*» (Ιωάν, ιγ' 27). Ούτε στην περίπτωση του Πέτρου και του Ανδρέα λοιπόν, ούτε σε κείνην του Ιούδα**δεν παραβίασε την ελευθερία της επιλογής τους**. Μιλάει απλά στις καρδιές που έχουν ήδη διαλέξει το καλό ή το κακό και λέει αποφασιστικά στον Πέτρο, «*ακολούθει μοι*» και στον Ιούδα, «*ο ποιείς, ποίησον τάχιον*».

***Ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων*. Τι σημαίνει αυτό;** Πως όπως μέχρι τώρα πιάνετε ψάρια στα δίχτυα σας από τα σκοτεινά βάθη της θάλασσας, έτσι από τώρα, μαζί μου και με το ευαγγέλιό μου, **θα αλιεύετε ανθρώπους από τα σκοτεινά βάθη της κακίας αυτού του κόσμου**.

Ο Πέτρος κι ο Ανδρέας άκουσαν την κλήση του Χριστού και ευθέως αφέντες τα δίκτυα ηκολούθησαν αυτώ. Βλέπεις πως **οι καρδιές των δύο αυτών ανθρώπων είχαν ήδη διαλέξει ν' ακολουθήσουν το καλό**; **Δε ρώτησαν: «*Από που μας καλείς; Τι θα τρώμε; Ποιος θα φροντίσει τις οικογένειές μας;*» Θαρρείς πως ήταν σα να περίμεναν σ' όλη τους τη ζωή αυτήν την κλήση. Άφησαν σαν παιδιά όλες τις φροντίδες τους στον Κύριο, τα εγκατέλειψαν όλα κι ανταποκρίθηκαν στην κλήση Του.**

«*Και προβάς εκείθεν είδεν άλλους δύο αδελφούς, Ιάκωβον τον του Ζεβεδαίου και Ιωάννην τον αδελφόν αυτού, εν τω πλοίω μετά Ζεβεδαίου του πατρός αυτών καταρτίζοντας τα δίκτυα αυτών, και εκάλεσεν αυτούς, οι δε ευθέως αφέντες το πλοίον και τον πατέρα αυτών ηκολούθησαν αυτώ*» (Ματθ. δ' 21, 22). Και πάλι εδώ έχουμε την **κλήση δυο ψαράδων, όχι δυο βασιλιάδων**. Δε φορούσαν στέμματα στο κεφάλι τους, στο στήθος τους όμως **είχαν βασιλικές καρδιές**. Ο Κύριος μαζεύει μαργαριτάρια στο σκοτάδι. **Διαλέγει τους ταπεινούς κι αγράμματους, για να κατατροπώσει τους ισχυρούς και τους σοφούς. Διαλέγει τους φτωχούς, για να ντροπιάσει τους πλούσιους.**

Ο Ιάκωβος κι ο Ιωάννης ήταν πολύ φτωχοί. Οι ίδιοι επισκεύαζαν τα δίχτυα, μαζί με τον πατέρα τους. Οι ψυχές τους όμως ήταν πλούσιες. Πεινούσαν και διψούσαν για το Θεό. **Οι καρδιές τους είχαν στραφεί προς το καλό. Και περίμεναν** . Και μόλις τους κάλεσε ο Κύριος, άφησαν την ίδια στιγμή τη δουλειά τους, τη βάρκα, τον πατέρα τους και τα δίχτυα *και ηκολούθησαν αυτώ*.

Η βαθύτερη έννοια είναι η εξής: αλιείς, ψαράδες, είναι εκείνοι που αναζητούν πνευματικές ευλογίες· τα δίκτυα υποδηλώνουν την ψυχή· θάλασσα είναι ο κόσμος και πλοίο το σώμα. Το *βάλλοντας αμφίβληστρον εις την θάλασσαν* δείχνει πως οι ψαράδες αναζητούσαν πνευματικές ευλογίες, πνευματική τροφή, τη βασιλεία του Θεού. Άπλωναν και βύθιζαν την ψυχή τους στα πλάτη και τα βάθη αυτού του κόσμου, για να βρουν τις ευλογίες αυτές, όπου και να ήταν. *Καταρτίζοντας τα δίκτυα* σημαίνει τις προσπάθειες που έκαναν για να καταρτίσουν τις ψυχές τους. Για τους δύο πρώτους, το *αφέντες τα δίκτυα, ηκολούθησαν αυτώ*, σημαίνει πως άφησαν την παλιά κι αμαρτωλή ψυχή τους κι άρχισαν ν' ανακαινίζονται από το Χριστό, για ν' αναγεννηθούν, να μορφώσουν καινούργια ψυχή και καινούργιο πνεύμα. Σημαίνει επίσης πως από τώρα δε θ' αναζητούν πια ν' αποκτήσουν πνευματικές ευλογίες με τις δικές τους προσπάθειες και δυνάμεις, αλλά με το Χριστό. Δε θα στηριχθούν στη δική τους δύναμη, αλλά στη δύναμη του Θεού. Δε θα βασιστούν στο δικό τους νου, αλλά στην αποκάλυψη του Θεού. Στους άλλους δύο μαθητές, το *αφέντες το πλοίον και τον πατέρα αυτών* σημαίνει πως άφησαν τ' αμαρτωλά σώματα και τον επίγειο πατέρα τους για ν' ασχοληθούν με τη σωτηρία της ψυχής τους, να βαδίσουν προς συνάντηση του ουράνιου Πατέρα τους, ως παιδιά κατ' υιοθεσία με τη χάρη του Θεού.

«*Και περιήγεν όλην την Γαλιλαίαν ο Ιησούς διδάσκων εν ταις συναγωγαίς αυτών και κηρύσσων το ευαγγέλιον της βασιλείας και θεραπεύων πάσαν νόσον και πάσαν μαλακίαν εν τω λαώ*» (Ματθ. δ' 23). **Μετά από τριάντα χρόνια που είχε περάσει στην αφάνεια, τώρα ο Κύριος Ιησούς ξεκινάει τη θεϊκή αποστολή Του με ζήλο κι αποφασιστικότητα**. Αυτό εκφράζεται με τα λόγια *περιήγεν όλην την Γαλιλαίαν ο Ιησούς*. **Αποστολή και διακονία Του ήταν να εξηγήσει το παλιό και να κηρύξει το νέο**. Να επιβεβαιώσει και τα δυο με θαύματα και θεραπείες. Ο Νόμος είχε δοθεί από το Μωυσή και τους προφήτες και μαρτυρήθηκε με πολλά θαύματα, για να πιστέψουν οι άνθρωποι πως ο Νόμος αυτός ήταν θεϊκός.**Οι ερμηνευτές του Νόμου όμως είχαν σκοτισμένες ψυχές και διέστρεψαν το πνεύμα του. Ο παλιός Νόμος επομένως είχε καταστεί νεκρός, ήταν σα να μην υπήρξε ποτέ.**

***

Τώρα ο πάναγνος κι αναμάρτητος Κύριος Ιησούς εμφανίζεται ως**ο μοναδικός που αντιλαμβάνεται και μπορεί να ερμηνεύσει αληθινά τον πρώτο αυτό Νόμο. Ερμηνεύει το νόημά του κι αποκαλύπτει το πνεύμα του για τους αμαρτωλούς.** Είναι τώρα ο ερμηνευτής του Πνεύματος, όπως αργότερα το Πνεύμα θα επιβεβαιώσει τον ίδιο. **Δεν απορρίπτει τον παλιό Νόμο του Θεού. Πώς θα μπορούσε να τον απορρίψει, αφού Εκείνος τον είχε δώσει;** Από άποψη όμως πραγματικής πνευματικής και προφητικής σημασίας, **τώρα δίνει το νόμο της σωτηρίας**, κηρύττει το ευαγγέλιο της Βασιλείας.

Ο παλιός Νόμος είναι σαν μια καλή και εύφορη γη. Μια γη όμως που καλύφθηκε ολόκληρη από αγκάθια και ζιζάνια, παραμελημένη από τους ανθρώπους, δηλαδή από ασύνετους ερμηνευτές. Έτσι τα μάτια όλων στρέφονται μακριά από την εγκαταλειμμένη αυτή γη.**Τώρα ο Κύριος την οργώνει ολόκληρη, σπέρνει καινούργιο σπόρο** κι οι άνθρωποι τον παρακολουθούν με φόβο και δέος. Κι όπως ο παλιός Νόμος πιστοποιήθηκε με πολλά θαύματα, έτσι και τώρα ο Κύριος Ιησούς, ως Νομοθέτης, πιστοποιεί τον καινούργιο Νόμο με πολλά θαύματα. **Τα θαύματα αυτά δε γίνονται για να κάνει μια κενόδοξη και μάταιη επίδειξη της δύναμής Του, αλλά για να προσφέρει αληθινή υπηρεσία στους ανθρώπους. Τα θαύματα αυτά ήταν θεραπείες ασθενειών του σώματος, του νου και των ανθρώπινων αδυναμιών. Ο Κύριος μας επισκέφτηκε όχι σαν κάποιος μάγος, αλλά σαν φίλος και θεραπευτής**.

Όλοι εμείς που πεινούμε και διψούμε για τη δικαιοσύνη και την αγάπη Του, εμείς που ψαρεύουμε μάταια με την ψυχή μας, σαν δίχτυα, στη θάλασσα αυτού του κόσμου, ας ακούσουμε τη φωνή του Κυρίου Ιησού. Μας καλεί τώρα, όπως τότε τους ψαράδες στη

θάλασσα της Γαλιλαίας: «*Ακολούθει μοι!*» **Μόλις ακούσουμε τη φωνή αυτή, ας μη διστάσουμε ούτε στιγμή. Ας παρατήσουμε όλες τις παλιές δουλειές και τις παλιές αγάπες κι ας τον ακολουθήσουμε. Ο Χριστός είναι ο αληθινός μας Φίλος και Θεραπευτής.** Όλοι οι άλλοι είναι είτε ανόητοι είτε απατεώνες.

Προσέξτε! Δε μας καλεί ως βασιλιάδες ή ποιμένες, ως πλούσιους ή φτωχούς, ως σοφούς ή αμαθείς, αλλ' ως άντρες και γυναίκες άρρωστους, αδύναμους. Οι αρρώστιες κι οι αδυναμίες μας προέρχονται από την αμαρτία. Γι' αυτό ας προσκυνήσουμε τον Κύριο Ιησού κι ας κραυγάσουμε σ' Εκείνον, όπως έκαναν τόσοι άρρωστοι κι αδύναμοι άνθρωποι εκείνο τον καιρό: «Κύριε Ιησού, Υιέ του Θεού, ελέησόν με τον αμαρτωλό! Συγχώρεσέ με, Κύριε, συγχώρεσε τις αμέτρητες αμαρτίες μου. Καθάρισέ με με τη δύναμή Σου, ζωοποίησέ με με τον ζωοποιό άρτο Σου, είσελθε στα εσώτατα βάθη της ψυχής μου ως καθαρός και ζωογόνος αέρας σε σκοτεινό δωμάτιο. Κι εγώ τότε θα γιατρευτώ· θα γιατρευτώ και θα γίνω καλά, θα ζήσω!»

Είθε ο Κύριος να δοξαστεί έτσι με τη δύναμη της ψυχής μας και την αγνότητα του σώματός μας, μαζί με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, την ομοούσια και αδιαίρετη Τριάδα, τώρα και πάντα και στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ομιλίες Δ' – Κυριακοδρόμιο, Εκδ. Πέτρου Μπότση, 2012)

Συνιστούμε ανεπιφύλακτα στους επισκέπτες της ιστοσελίδος μας το εξαιρετικό βιβλίο με τις ομιλίες του Αγ. Νικολάου Βελιμίροβιτς:

ὁμιλίες Δ΄
ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟ